

...Сулімівка — невелике село Бориспільського району, яке стало для нашої сім'ї рідною домівкою. Уперше воно згадується в 1615 році під назвою Сулиминці. Саме тоді польський магнат Станіслав Жолкевський подарував її Іванові Сулімі — поміщичові керуючого панськими маєтками. Це вже пізніше Суліма стане гетьманом Війська Запорізького й перейменує село на честь свого роду. У Сулімівському храмі зберігалася знаменита ікона «Покрова Божої Матері» (музей Українського мистецтва).

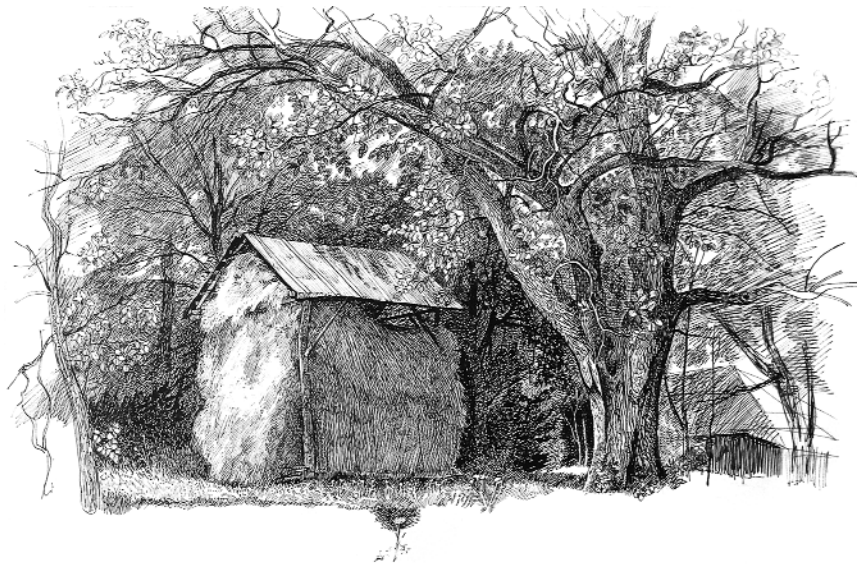
Храм стоїть на майдані серед розкішних старих лип і здається дивним кораблем, який пустив корні й залишився тут назавжди. Тільки хмари, що линуть у височині, створюють відчуття руху.

Увечері, коли розпочинається язичницька містерія заходу сонця, на майдан з пасовиська наколюється повільна хвиля хереди. А молодик над нею — як дороговказ. Хрест і півмісяць над куполами мудро об'єднані «дизайнером» первознаків воєдино. Хрест — вертикаль і горизонталь видимого світу-простору, пливе в ефірі Часу...

Я згадую інше українське село — Остапівку — батьківщину батька, де дитиною я бував шоліта.

Поїзд Саратов—Харків. Пересадка. Минаємо миргородський вокзал, вітаємо пам'ятник Миколі Гоголю... Ні. Рано-вранці батько вдивляється в пасма тумана за вікнами вагона — не пропустити б роз'їзд Вили... Біля роз'їзду поїзд сповільнює хід, щоб викинути пошту, і ми висаджуємося.

На нас уже чекає брат тата — Дмитро Іванович з підводою. Три кілометри через поля кукурудзи — і ми потрапляємо на сільську вулицю, де бувають зарості верболозу. Праворуч серед зелені — покрита соломою мазанка й бабуся Мотя, яка радісно нас вітає... А також сад, опис якого можна прочитати в «Мертвих душах» Гоголя (сад Собакєвича). А ще город — з невеликою ділянкою пшениці й пасікою під величезною грушею зі старою гойдалкою. І нарешті — непролазні зарості малини.

Дорога, що веде до осені. 2000 р. Папір, акварель

Спомин про Остапівку. 2006 р. Папір, акварель

Оберіг. 2000 р. Папір, акварель

двоюрідний брат Іван, який нав÷ався в Київському університеті й усі гроші, що надсилали йому із села, витра÷ав на книги. «Айвазовського» я по÷ав копіювати кольоровими олівцями, а «Титанів Відродження» — розглядати й ÷итати. Особливо мене вразила фреска «Страшний суд Мікеланджело». Вдивляю÷ись у ÷орно-білу фотографію «Сикстинської капели», я зауважив правору÷ у нижньому куті стіни, на якій була фреска, невеликі двері саме під сюжетом, де сатана веслом виганяє грішників із ÷овна. Куди ведуть ці двері?..